

Opfattelse stilles herefter som Ændring Tilføjelsen til Lovens § 6, Stk. 4.

Nr. 5 til § 6. Mindretallet finder det under Hensyn til de økonomiske Konsekvenser ikke forsvarligt at forhøje Formuegrænserne.

Nr. 6 til § 7. Den foreslaaede Ændring har navnlig til Hensigt at hindre Gentagelse af, at der lægges Arbejdere Hindringer i Vejen for Optagelse i en faglig Arbejdsløshedskasse, naar de paagældende ikke ønsker at indtræde i den paagældende Fagforening.

Nr. 7 til § 7. Det anses for rigtigst at fastsætte, at Arbejde af midlertidig Karakter skal være af mindst 3 Ugers Varighed.

Nr. 8 til § 8. Mindretallet anser det for betænkeligt at slette Bestemmelsen i Loven om, at de almindelige Regler om Straf og Erstatning gælder for Svig mod Kassen, under Hensyn til, at en Slettelse af denne Bestemmelse, naar den nu engang er i Loven, vil kunne føre til, at i hvert Fald Arbejdsløshedsrepræsentanter og Medlemmer af Kasserne kan faa det vildledende Indtryk, at den eneste Straf for Svig mod Kasserne er Fortabelse af Medlemsretten.

Nr. 10 til § 10. Det er Mindretallets Opfattelse, at Staten og ikke Kommunerne bør bære det offentliges Udgifter til Arbejdsløshedsunderstøttelserne, idet den enkelte Kommune efter de senere Aars Lovgivning med Gennemførelsen af hele det kommunale Refusions- og Udligningssystem kun har uvæsentlig Indflydelse paa Arbejdsløshedsunderstøttelsernes Administration.

Nr. 11 til § 11. Mindretallet kunde i og for sig være gaaet med til den foreslaaede Forhøjelse af Dagpengenes Maksimumsbeløb for Ikke-Forsørgere med mindst 8 Aars Medlemstid, men har stillet Ændringsforslaget, fordi det i Udvalget ikke har været muligt at opnaa Enighed om Indsættelse af saadanne Begrænsninger i Loven, at Ikke-Forsørgeres Understøttelse pr. Uge og Aar under alle Forhold maatte ligge under Forsørgeres. Med de nuværende Regler for Understøttelsens Varighed, f. Eks. i Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, vilde Dagpengeforhøjelsen herefter kunne give

Hjemmel til, at Ikke-Forsørgere med mindst 8 Aars Medlemstid kunde opnaa en Understøttelse pr. Uge af 7 Dage à 3 Kr. 50 Øre = 24 Kr. 50 Øre, medens Forsørgerne kun kan faa 6 Dage à 4 Kr. = 24 Kr., idet Vedtægterne tillader Ikke-Forsørgerne 7 Dages Understøttelse, men Forsørgerne kun 6 Dage. Ikke-Forsørgerne kan altsaa faa 50 Øre mere om Ugen end Forsørgerne. For et helt Aar vil Forholdet endda stille sig saaledes — idet Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse for den største Klasse af Arbejdsmænd yder Ikke-Forsørgere 130 Dages Understøttelse, medens Forsørgerne kun faar 100 Dages Understøttelse pr. Aar — med den Udvidelse af Fortsættelseshjælpen, der i en senere Paragraf er foreslaaet, at en Ikke-Forsørger med mindst 8 Aars Medlemstid i et Aar kan opnaa en Understøttelse af 910 Kr., medens en Forsørger kun kan faa 800 Kr.; Konsekvensen kan altsaa blive, at Forsørgerne kan faa mindre i Understøttelse end Ikke-Forsørgerne, eller det modsatte af, hvad der hidtil har været anset for rigtigst.

Nr. 12 til § 11. Dagpengenes Maksimumsbeløb maa efter Mindretallets Opfattelse lige saa vel kunne gaa ned som op med Pristallet, og derfor stilles Ændring om, at Maksimumsbeløbet ogsaa kan gaa ned.

Nr. 13 til § 11. Der findes ingen Anledning til, at Bestemmelsen om, at Retten til at erholde Understøttelse bortfalder, saafremt Medlemmet ikke i Løbet af de sidste 2 Aar før Understøttelsens Udbetaling har haft Arbejde i mindst 10 Maaneder, skal udgaa, da der i Loven er Hjemmel for Ministeren til midlertidig at sætte Bestemmelsen ud af Kraft i Tilfælde af, at der hersker ekstraordinær Arbejdsløshed i det paagældende Fag, saa meget mindre som det i Bemærkningerne til Lovforslaget er oplyst, at saa at sige alle Kasserne under den nuværende saa overordentlig store Arbejdsløshed har opnaaet Dispensation, idet Bestemmelsen er saare anvendelig og naturlig under bedre Beskæftigelsesforhold.

Nr. 14 til § 11. Mindretallet kan ikke tiltræde den foreslaaede Ændring, der forekommer det alt for lempelig for de virkelig